

Andrea

reaktion, men jeg er gået helt i stå. Kan mærke blodet forsvinde fra mit hoved.

Pludselig rejser hun sig op og går. Jeg kan ikke udholde tanken om, at hun forsvinder, så jeg tager mig sammen og stønner hendes navn, men hun hører mig ikke.

Jeg ved stadig ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg kan ikke tænke overhovedet. Jeg er helt sikker på, at hun lægger an på mig – men hvorfor?

Sara om Andreas:

Måske synes hun, det er sjovt at lege med en voksen mands følelser. Jeg må ikke glemme, at hun er et barn. Måske har hun alligevel lagt mærke til, at jeg kigger på hende? Jeg bliver nødt til at tage mig sammen. Det her handler jo om Sara og mig, og vores forhold der er på vej lige ned i vasken. Det ville være for let at give efter – jeg bliver nødt til at kæmpe lidt hårdere. Sara og jeg har været sammen i tyve år. Mindst. Og hvad har jeg også tilfælles med en sekstenårig? Kan man tage hende med op og se Lichtenstein på Louisiana? Kan man gå på café? Hun drikker vel ikke engang kaffe endnu.

Sofie sendte mig en SMS i går: ”Mød mig på Café Jorden i morgen kl. 16.30”. Og her sidder jeg kraftædeme, selvom jeg måtte tage fri fra arbejde tidligt. Jeg bliver nødt til at snakke med hende og fortælle hende, at der er tale om en misforståelse. Hvorfor pumper mit hjerte derudaf som en damptrømler?

Hun tog mig på sengen, den lille ræv. ”Hvad har du med til mig?” spurgte hun. ”Hvis jeg skal være din elskerinde, skal du give mig gaver. Smykker og pelse”. Jeg gloede på hende, mundlam. ”Du er så ung”, sagde jeg. ”Og du er så gammel”, sagde hun. Så grinede vi begge to.

Sagen er, at Sara også har været mig utro. Jeg ved ikke hvor mange gange, jeg ved det bare, fordi jeg ikke er helt idiot. Der var en fuld fyr, der ringede hjem til os en aften, og han lagde ikke fingrene imellem. Han sagde, at jeg godt kunne glemme Sara, for hun var hans, og i morgen ville hun tage med ham til New York, og det ville være det sidste, jeg hørte til hende. Jeg lå oppe hele natten og ventede. Ved sekstiden kom hun hjem og var stangberuset. Hun smed sig i sengen, og sov mindst ti timer. Da jeg spurgte hende hvem han var, affejede hun det bare som en fuld kollega, der var blevet nærgående. ”Men som du kan se, er jeg jo stadig her hos dig”, sagde hun, og lagde sit hoved ind mod mit bryst. Lod som om hun allerede havde glemt hele hændelsen, så ubetydelig var den. Det var bare ikke godt nok, jeg tror ikke en skid på hende.

Men måske er det okay at være utro nogle gange. Måske kan det give nyt blod til et forhold, som er kørt helt i sæk. Forresten er der så mange lighedstræk mellem Sara og Sofie, at det ikke er til at tage fejl: Det er en ung udgave af Sara, jeg er faldet for. Måske vil jeg bare være den mand, jeg var engang, inden hun trak tænderne ud på mig og gjorde mig til sin trofaste skødehund.

Jeg skal mødes med Sofie i aften. Shit! Hun bad mig om at have en gave med! Smykker og pelse. Nå, men hun kan vel få noget af Saras, hun har så meget, at vi er ved at drukne i det. Jeg købte engang et guldhjerte, som hun aldrig nogensinde har gået med. Meget betegnende for vores forhold, egentlig.

Det må stoppe, det her. Det ville jeg have sagt i går. Men jeg kunne ikke. Jeg kan overhovedet ikke overskue et liv uden Sofie på nuværende tidspunkt. Jeg føler det, som om jeg er vågnet fra en lang dvale. Pludselig er jeg i mig selv igen – en del af det pulserende liv. Jeg føler, at Sofie har brug for mig. Vi går lange ture i Dyrehaven og langs stranden, eller vi elsker i bilen. Jeg bliver tændt bare af at tænke på

hende. Jeg var ellers begyndt at tro, at min libido var for nedadgående, men Sofie har fået lysten til at blusse op igen.

Men efterhånden som Sofie indtager en større del af mit liv, træder Sara i baggrunden. I begyndelsen tænkte jeg, at det bare skulle være et kort stykke tid. Men det har stået på i flere måneder.

Jeg tror simpelthen ikke, jeg er forelsket i Sara mere. Ville egentlig gerne, for det her er jo et umuligt alternativ. Hun er stadig seksten, og jeg er stadig toogfyrrer. Gad vide hvad mine kollegaer ville sige, hvis de vidste det? Eller Solveg, for den sags skyld.

Jeg har aldrig tænkt meget over Solveg. Hun er ikke en, man lægger mærke til. Faktisk er hun lidt kikset, men ikke på en måde så hun skiller sig ud fra andre. Før tænkte jeg på hende som Saras lidt sølle kusine. Men Sofie taler meget om hende, og hun lyder som noget af en tyran.

Hold kæft, jeg synker dybere og dybere i. Jeg har lyst til at hjælpe Sofie – få hende væk fra Solveg, så hun kan leve sit eget liv. Jeg havde en drøm, hvor jeg boede i en stor, tom lejlighed. Men jeg havde udsigt til huset overfor, og jeg kunne se Sofie gennem vinduet, når hun gik i bad. Så opdagede jeg, at der faktisk kun var en meter mellem de to

Saras bedstemor Lise om Andreas:

Det er sandelig en god dreng, Sara har fundet. Jeg kan godt forstå, de holder ved hinanden, selvom de var meget unge, da de lærte hinanden at kende. Ja, og der kan jo ske meget med én, fra man er sytten, til man er fyrrer.

Sara er jo kommet heroppe hos mig hver jul, siden hun var helt lille. Andreas og jeg er jo praktisk talt den eneste familie, Sara har. Og Solveg, selvfølgelig. De har også altid været så fine veninder.

Det er så hyggeligt til jul, at vi har vores faste traditioner. Andreas benter juletræ ude i skoven juledag. Han er så god med sine bånd, selvom han er fra byen, men han er jo også arkitekt.

huse, og pludselig var Sofie kravlet ind til mig, som om det var det mest selvfølgelige. Pludselig var der møbler og lys over det hele i min lejlighed. Jeg kan huske, at jeg rørte ved hendes store, faste, runde bryster i drømmen, og da jeg vågnede, kunne jeg næsten stadig mærke dem. Så så jeg Sara i sengen ved siden af mig, og det var som at vågne ved siden af en fremmed. Jeg var lige ved at falde ud af sengen, jeg havde et grotesk behov for at lægge fysisk afstand til hende. Min egen kone.

Jeg får ikke lukket et øje i nat, så jeg kan lige så godt give op med det samme.
Saras bedstemor Lise har lige ringet og fortalt, at hun har kræft i maven.
Så Sara har besluttet, at vi holder jul i Nordjylland alligevel. Sikke en hyggelig jul! Det er så kikset, som det kan blive. Skal jeg nu til at være rare onkel Andreas over for Sofie?
Kom her og sid på onkels skød!
Jeg bliver sgudda sinddsyng. Hele situationen er så latterlig, at det er lige til at grine ad.

Jeg må finde ud af, hvad jeg vil. Og hvad Sofie vil.
Vi kunne flytte sammen.
Men folk ville synes, det var mærkeligt, og vi ville blive en slags sociale udskud. Jeg ved virkelig ikke...
For fanden! Hvordan kommer jeg igennem den jul?
Det bliver et regulært helvede.

Julegaver:

*Til Solveg og Sara: "Jeg er Dina" på DVD.
Til Sofie: En stor plydsbamse med et rødt bånd om halsen, hvor der står "Love Me!"*

Sara

Da Andreas og jeg blev færdige i gymnasiet, gav han mig et lille guldhjerte til at hænge om halsen. Jeg vil ikke ligefrem påstå, at hjertet passede ind i min stil. Det gør det stadig ikke. Nu er jeg nok mere til smykker fra Dyrberg/Kern. Guldhjerte har ikke været på mode siden halvtredserne, og det bliver de nok heller ikke foreløbig. De er forfærdelig borgerlige. Men anyhow, det var da en smuk gestus, og jeg var rørt på behørig vis. Vi havde været venner gennem hele vores gymnasietid, og i løbet af den sommer begyndte vi at komme sammen.

Andreas var ikke som de andre fyre. Han var eftertænksom og velovervejet. Klassens kloge dreng, men uden at være nørdet. Mens de andre gik i T-shirt, gik han altid i skjorte. Han så ældre ud end dem.

Jeg begyndte vel min modelkarriere omkring samtidig. Jeg stod og vikarierede i min mors butik i Hellerup, da en agent kom forbi og opdagede mig. Først ville jeg faktisk ikke. Jeg sagde, at jeg ville ind på arkitektskolen, så jeg skulle passe mine studier. Men hun kom igen flere dage i træk, og til sidst gik jeg med til, at en fotograf måtte tage et par billeder af mig. Jeg tror egentlig årene som model var en slags prøve for mig. En måde at lære, hvad hårdt arbejde vil sige. Jeg havde det virkelig ikke godt. Det konstante fokus på mit udseende, og de gentagne slankekur – det var alt for hårdt for sådan en ung pige. Men jeg fik jo et indblik i modeverdenen, som jeg ikke kunne have været foruden. Og Andreas var en støtte hele tiden. Det skal man ikke glemme.

Mens jeg blev model og gik catwalk i Milano, kom Andreas ind som arkitekt. *Min* drøm, ja. Han har altid været ude af stand til at tage sine egne beslutninger. Det er noget af det, jeg er mest dødtræt af ved ham.

Bedstemor Lise om Sara:

Hun var en meget selvstændig pige, lige fra hun var helt lille. Og sådan et kønt barn.

Hun elskede festivitás – var meget aktiv og udadvendt. Jeg kan huske til vores jul, at hun engang spurgte: ”Bedste, hvorfor skal vi altid høre salmer? Kan vi ikke høre noget lidt mere

moderne?” Og jeg sagde: ”Jo, min skat – men kan du ikke tage noget med, for jeg har jo ikke forstand på moderne musik”. Og det gjorde hun så. Siden har det været en juletradition, at vi hører den dér ”Last Christmas” hvert år.

Vi har altid holdt jul hos bedstemor Lise. Stakkels bedste. Hun ringede mig op for et par måneder siden og kunne dårligt holde tårerne tilbage, da hun fortalte, at hun har fået kræft i maven. Dette her bliver sandsynligvis hendes sidste jul. Inden jeg havde fået set mig om, havde jeg sagt alt det, jeg skulle, om at hun kunne komme og bo hos os, at vi nok skulle passe hende og så videre. Heldigvis sagde hun nej, hun ville da ikke være til besvær, og hun ville helst dø i sit eget hjem. Hvis jeg skal være ærlig, så har Andreas og jeg hverken tid eller overskud til at have en døende kvinde boende. Det lyder måske kynisk, men jeg gider ikke hykle. Hvis nu Andreas’ og mit forhold havde været anderledes. Hvis nu ikke jeg havde haft så travlt.

Men det undrer mig nu, at Solveg ikke har tilbudt sin hjælp. Hun er sagsbehandler, og er vant til at have med mennesker at gøre. Hun plejer også at være så selvopofrende. Det er sikkert for at skåne sin forkælede unge.

Min kusine Solveg. Vi har altid været veninder, siden vi var små. Hun er så kejtet, så jeg tog hende under mine vinger. Gav hende hendes første læbestift. Det har sikkert også været hendes sidste. Solveg ser håbløs ud. Efter vi er blevet voksne, ser vi sjældent hinanden. Et eller andet sted ville jeg da gerne hjælpe hende, hun trænger virkelig til en saltvandsindsprøjtning. Men jeg kan ikke helt se, hvordan hun skulle passe ind i mit liv. Nej, vi har ikke længere meget til fælles – man kan næppe tage hende med på kunstudstilling eller på café. Et venskab skal da være noget gensidigt – give and take. I Solvegs og mit tilfælde ville det bare være mig, der gav. Og så snakker hun altid om den unge. Solveg ringede til mig her i foråret, selv om jeg ikke havde hørt fra hende siden jul, og spurgte om hendes forkælede teenagetøs kunne komme

i 9. klasses praktik på Andreas' arkitektstue. Jeg var næsten ved at sige nej! Hvorfor kan ungen ikke ringe selv? Skal Solveg gøre alt for hende?

Hun tilbyder den datter, så det er ikke underligt, at tøsen er blevet så selvcentreret. Jeg synes ikke det er charmerende, at en kvinde er så selvopofrende som Solveg. Nogle ville nok mene, at hun er den perfekte mor. Jeg kan ikke se hvorfor det skulle være så fantastisk – en kvinde, der ofrer alt for sit barn. Jeg tror, det skadede hende meget, at hun mistede sin far i så ung en alder. Onkel Søren var vist fed nok. Han mindede ret meget om min mor. Det var virkelig synd at han døde.

Dorte – min egen mor – gik kun hjemme, da jeg var helt lille, mens de stadig var gift. Dorte er karrierekvind, det er nok derfra jeg har det. Men jeg synes altid, der har været tid nok til mig. Min far var amerikaner og havde vistnok indiansk blod i årene. Jeg har ofte fået at vide, at jeg ligner en indianer, med mit lange, sorte hår og gyldne teint. Det har altid anet mig, at Dorte ville ende med at flytte tilbage til USA. Hun har boet i Frisco de sidste ti år, så det er ikke så meget, jeg ser til hende.

Peter, Saras arbejdskollega:

Sara er utrolig. Hun er fantastisk karismatisk, og ekstremt arbejdsom, nærmest som et lokomotiv. Det er virkelig en fornøjelse at se hende arbejde. Jeg elsker at designe for Sara, fordi hun giver en lov til virkelig at være kreativ. Hun er ikke bange for at prøve noget nyt. På den anden side, så er hun ekspert i at skelne mellem skidt og kanel – så det at få sine

designs ud i hendes butikker er i sig selv en kvalitetsgaranti!

Hun er virkelig sød over for sine ansatte. Jeg har hørt, at kvindelige chefer kan være nogle bitches – specielt i modeindustrien. Men Sara er enormt sød og varm – man kan mærke, at der banker et godt hjerte i hende.

Andreas og jeg. Andreas er vel egentlig min rigtige familie. Der er også bedstemor Lise, men vi ses jo kun til jul, og nu...

Der var engang, hvor Andreas var min bedste ven. Han har altid været mere intelligent end mig. Da vi var helt unge,

kan jeg huske fornemmelsen af at komme hjem til Danmark efter et job, og så sætte mig ned sammen med ham. Han sagde altid sådan nogle kloge ting, der fik det hele til at falde på plads for mig. I virkeligheden var vores forhold bedre dengang, jeg havde det

dårligt. Da jeg åbnede min første modebutik, og tingene begyndte at køre for mig, trådte Andreas i baggrunden. Jeg kan ikke engang rigtig sige, om jeg elsker ham mere, selvom jeg på den anden side heller ikke kan forestille mig at slippe ham. Vi har ikke haft sex i mange måneder. Sammen, altså. Jeg er faldet i et par gange. Det er ikke noget stort, egentlig kunne jeg jo ikke drømme om at være Andreas utro. Det er bare nogle flirts, som har udviklet sig lidt. Ikke noget fast. Jeg kunne da ikke drømme om at få mig en elsker! Tanken er absurd – klichéagtig.

Hvordan jeg ville reagere, hvis jeg fandt ud af, at Andreas havde været mig utro? Uha. Han skulle fandeme ned på sine grædende knæ og

tigge om tilgivelse. Det er ikke, fordi jeg er dobbeltmoralisk, jeg synes bare i det mindste, man kan tage sine forholdsregler og sørge for, at den anden aldrig, aldrig finder ud af det. Det er det mindste, man kan gøre. Hvad man ikke ved, har man ikke ondt af. Men på den anden side er det nok meget hypotetisk, for jeg tror ikke Andreas kunne drømme om at være mig utro. Andreas har altid tilbudt mig, og dybest set tror jeg han ved, at han har skudt papegøjen. Udseendemæssigt såvel som karrieremæssigt er jeg out of his league. Det er ikke for at være arrogant. Men sådan er det altså, og vi ved det begge to, selvom det er en usagt sandhed.

Jeg elsker Andreas meget højt, men nej hvor ville jeg ønske, han havde lidt mere nosser. Han har altid været min stille mand. Det kan ikke være et tilfredsstillende liv. Jeg ved, han ikke er glad. På det seneste er han blevet meget fjern og har trukket sig væk fra mig.

Det er på tide, vi får en god, lang snak. Men jeg er faktisk lidt bange for at tage den. Det ligner mig ellers ikke at være konfliktsky. I virkeligheden er jeg nok bange for, hvad der sker. Vi er vokset fra hinanden – men jeg er ikke klar til at miste ham. Jeg elsker ham jo. Jeg ved ikke rigtig hvad jeg skal gøre, hvis jeg skal redde vores ægteskab. Drosle ned for mit arbejde? Ofre min drøm? Jeg er den person, jeg har lyst til at være. Det er Andreas ikke. Julen bliver første gang i mange måneder, vi skal være alene sammen.

Det er jul, og ligesom så mange gange før bliver den fejret hos Bedstemor Lise.

Sara plejer at insistere på, at der både skal være flæskesteg og and. Sara, Solveg og Sofie plejer at pynte juletræ sammen.

Sara har købt følgende julegaver:

Til Solveg - En parfume fra Victor & Rolf (supermoderne hollandske designere). Flaconen er fantastisk, men proppen er smeltet fast, sådan at man skal smadre flasken for at bruge indholdet. Et statement om skønhedens forgængelighed.

Til Andreas - Han er vild med kunst, så han får et indrammet print af kunstneren Roy Lichtenstein.

Til Sofie - en sexet negligé fra Aubaude.

Til bedstemor Lise - en flot frugtskål fra Illums Bolighus.

Solves

Det første, jeg gør, når jeg kommer hjem, er at råbe Saras navn. Nej, jeg mener selvfølgelig Sofie! Det var da sjovt, at jeg sådan skrev forkert! Man skulle jo også næsten tro, at Sofie var Saras datter. Sofie er så smuk og fuld af selvtillid, ligesom min kusine Sara.

Men de ligner nu ikke hinanden, min Sofie er en nordisk skønhed, med fevhår og ferskenkinder. Sara er sorthåret som en indianer.

Måske var jeg faldet lige så godt ud som min datter, hvis jeg havde haft de samme muligheder. Hvis ikke min far var død. Hvis ikke min mor havde været sådant et skrækkeligt menneske. Det er ikke pænt at tale grimt om de døde, men der er ikke ret meget positivt at sige om min mor.

Jeg er fuldstændig ødelagt i dag. Jeg tror måske, der er noget galt med min ryg. Jeg tænker hele dagen på at komme hjem. Jo, jeg har da ondt af klienterne. Men nogle af dem er så bitre, så bitre. Der er for eksempel Britta ude på Brannersvej, lige ved siden af Cykelbanen: Man kommer dårligt indenfor, før det går løs. ”Hvorfor giver De ikke hånd? Sig mig, stiller De Dem med ryggen til mig i mit eget hjem? Mage til uforskommethed!”

Jeg ville gerne hjælpe, det ville jeg virkelig. Det er en forfærdelig skæbne at blive gammel og ensom. Jeg har forsøgt at sætte mig ned med Britta og tale med hende om hendes liv. Hendes eneste søn besøger hende aldrig. Hun ved ikke, hvor i verden han er, om hun har børnebørn – intet! Brittass smerte er så stor, at jeg ikke kan nå ind til hende.

Nå, men Sofie og jeg er jo heldigvis glade i vores lille hjem. Jeg er så stolt af Sofie. Det er rart at være beviset på, at ikke alle børn, der vokser op med en alenemor, får problemer. Det er sådan en

dum floskel, og siden Sofies fødsel har jeg været fast besluttet på, at jeg ville gøre det perfekt! Intet mindre – og jeg synes faktisk, det er gået godt. Måske var det held i uheld, at Carsten forlod mig da jeg blev gravid, for faktisk er jeg ikke sikker på, at Sofies opdragelse var blevet lige så god med hans indblanding.

Men jeg kan mærke, at det skræmmer mig at tænke på, hun snart er voksen. Femten år! Skolen insisterer på, at hun skal i arbejdsmarkedspraktik. Hun vil gerne være arkitekt. Kusine Saras mand, Andreas, er jo arkitekt. Jeg kunne ringe til kusine Sara og bede hende spørge ham.

Jeg bryder mig ikke om at spørge Sara om tjenester. Hun gjorde så meget for mig, da jeg var lille – selvom hun jo egentlig er den yngste. To år er meget, når man er lille. Men hun var altid så smart, og jeg tror det smittede lidt af på mig. Det er ærgeligt, vi aldrig ser hinanden mere. Hun er så fuld af power og karisma! Man må virkelig sige, at hun har realiseret sig selv.

Jeg har passet godt på Sofie. Jeg kan godt lide at tænke på mig selv som en slags professionel forælder. Jeg tror, det er de færreste, der tænker så meget over deres børns opdragelse, som jeg har gjort. Jeg kan virkelig ikke forstå, hvordan man kan lade noget så vigtigt som børneopdragelse være op til tilfældet. Jeg er bevidst om de valg, jeg har truffet. Jeg tror på frihed under ansvar. Børn har brug for rammer, men på den anden side har de også brug for at gøre deres egne erfaringer. Det er vigtigt, at man ikke skaber en unødigt distance til sit barn ved at lave for stramme regler. Jeg har altid været i dialog med Sofie, og på den måde har jeg haft mulighed for at påvirke hendes valg og være del af hendes liv. Indtil hun blev teenager tror jeg faktisk,

at jeg var Sofies bedste ven. Naturligvis ikke som en jævnaldrende – det er vigtigt, at man som voksen er sig sit ansvar bevidst. Jeg synes, det er forfærdeligt, når voksne kvinder tvinger deres døtre ind i noget, der skal ligne et ligeværdigt venskab, som de bruger som undskyldning for at læsse af.

Der er også mange, som siger, at Sofie virker meget moden af sin alder. Hun er et utrolig velstimuleret barn, det har hendes lærere også altid rost mig for. Og så intelligent. Sofie er min største bedrift.

Så er Sofie kommet i praktik hos Saras mand. Hun siger, det er dødsygt. Nu er hun ikke sikker på, at hun vil være arkitekt alligevel. Vi tog os en lang snak over en kop urtete. Hun er jo kun lige fyldt seksten, så der er lang tid endnu til at bestemme sig. Så længe hun klarer sig så flot i skolen, er der ingen problemer – fremtiden ligger åben. Og nu er der jo i første omgang gymnasiet. Det har altid ærget mig, at jeg ikke kom i gymnasiet. Hvor er jeg stolt af min datter. Jeg elsker vores små snakke i køkkenet. Det var godt, jeg fik denne her lejlighed. Det er vigtigt med et stort køkken, det er så hyggeligt, og det generer mig faktisk ikke at sove på sofaen i stuen. Sofie vil have, at vi skal have internet med fastnet. Jeg ved ikke rigtig, hvordan vi skal få råd, men hun siger, at i gymnasiet har alle det, og hun skal jo kunne følge med, når hun begynder i 1. G efter sommerferien. Hun har ret: Man må også følge lidt med tiden.

Jane fra Sofies nye gymnasieklasse:

Det er fedt at møde en masse nye mennesker. Gymnasiet er bare så meget mere seriøst end folkeskolen. Vi har haft vildt mange fester her i begyndelsen, for at få os rystet lidt sammen. Så kan man virkelig se, hvem der har de kedelige forældre! Sofie er en af de heldige – hun har en mor, der forstår hende. Vi er jo ikke børn mere, vel? Jeg er så træt af at skulle være hjemme klokken elleve. Sofie, hun ringer bare til sin mor og siger, hvornår hun kommer hjem. Ingen diskussion!

Nu har Sofie fået ind i hovedet, at hun vil være fotomodel. Det kan hun helt sikkert blive, hun er jo så flot. Jeg kan bare huske fra kusine Sara, at det er temmeligt hårdt. Der er også alt det dér med kropsfiksering – tænk hvis hun gik hen og fik anoreksi!

Jeg har aldrig spurgt Sara, hvorfor hun og Andreas ikke har fået børn, men hun er jo så skrækkelig tynd. Det skulle ikke undre mig, om det har gjort noget ved hendes krop. Hvis hun skal nå det, skal hun sandelig geare lidt ned med modebutikken og alt det dér.

Jeg tror, at kvinder, der ikke får børn, ender med at blive bitre. Når de bliver gamle, kommer de til at spekulere over, hvad det mon er, de går glip af. Hvis der er én vigtig ting,

man lærer af at være sagsbehandler, så er det, hvor vigtigt det er at kunne se tilbage på sit liv, og ikke føle, man gik glip af noget.

Jeg sidder ude i køkkenet og kigger på madopskrifter, da telefonen ringer. Det er bedstemor Lise. Hun lyder som sig selv, så jeg er slet ikke forberedt på det. Hun siger hun har kræft i maven og skal dø! Åh Gud, det er skrækkeligt. Stakkels, stakkels bedstemor Lise!

Jeg bliver helt ude af mig selv. Jeg siger til hende, at det ikke passer – lægerne tager så ofte fejl. Men så bliver hun stille i den anden ende af telefonen, og det går op for mig, at hun græder. Bedstemor Lise! Jeg har aldrig hørt hende græde før. Jeg er virkelig helt paf! Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige. Jeg ville gerne tilbyde at tage op til Nordjylland og besøge hende, men jeg tænker på Sofie. Jeg synes Sofie har virket lidt fjern over for mig, siden hun begyndte i gymnasiet. Det går strygende med karaktererne, men hun er blevet lidt indesluttet. Hun er tit ude hos veninderne, og det skal hun selvfølgelig have lov til, jeg vil bare sikre mig, at hun har det godt. Jeg savner nok bare en god morderdattersnak over køkkenbordet.

Men jeg lover bedste, at vi kommer til jul.

Julegaverne:

Til Sofie: Et par meget dyre Guccisko, som Sofie har ønsket sig. En sort mascara fra Maybelline, og Lev Tolstøys roman "Anna Karenina".

Til Sara og Andreas: et par hvide t-shirts – sådan nogle kan man jo altid bruge.

Til bedstemor Lise – på vegne af både hende og Sofie: En lille fugl i kongeligt porcelæn.

Sofie og jeg har et skrækkeligt skænderi. Hun siger, at hun ikke gider tage med op til bedstemor Lise her til jul. Jeg siger, at det har hun bare at gøre! Jeg hader at være sådan. Det er slet ikke mig! Jeg forstår heller ikke, hvorfor hun pludselig er så stejl. Det ligner hende ikke! Hun burde da have lidt medfølelse for en stakkels, gammel dame. Som oven i købet er hendes oldemor. Dengang Sofie var lille, var vi altid velkomne hos min bedstemor Lise. Vi skylder hende sørme mange jule, som vi ellers ville have fejret helt alene. Åh, hvor er jeg dog gal i skralden! Mest af alt er jeg dog bare ked af det.

Men måske er det mig, det handler om. Jeg synes, Sofie har lagt distance til mig her på det sidste. Faktisk tror jeg, det vil gøre os godt at komme lidt væk sammen. Så kan vi rigtig få snakket ud.

Sofie

Jul hos oldemor Lise er normalt meget hyggeligt. Vi plejer at ankomme omkring middagstid, og så er jeg totalt bombet, fordi jeg har haft juleafslutning på skolen og stadig har tømmermænd. Så jeg lægger mig måske ind og sover, eller jeg sætter mig i køkkenet og ser på de andre, der arbejder. Mor elsker det. Hun har aldrig rigtig haft et familieliv, og hun får næsten helt bogstaveligt julelys i øjnene, når oldemor sætter hende til at skære brunekager.

Det betyder ikke så meget for mig. Jeg tror nok, jeg er sådan én, hvor vennerne betyder mere end familien. Men det må jeg nok hellere lade være med at sige til min mor. Hun tror stadig, hun er den vigtigste i verden for mig. Hun skulle bare vide.

Jeg har altid syntes, mors kusine Sara var totalt cool. Jeg kan egentlig ikke huske, hvad jeg tænkte om Andreas. Før. Han var vel bare Saras mand, og han har altid været lidt i baggrunden, fordi Sara er så... imponerende.

Jeg tror også altid, mor har set op til Sara. Det er ufatteligt, at de er omtrent lige gamle. Sara har det her lange, sorte hår – lige som en indianer. Og hun ser ung ud. Folk skyder hende til at være niogtyve, har jeg hørt. Eller det vil sige, det er vel egentlig noget hun selv påstår. Det er underligt. Det er underligt, at jeg er blevet Saras konkurrent. På en måde har jeg aldrig tænkt på det sådan. Jeg har aldrig tænkt, at jeg har stjålet Andreas fra hende. Og det har jeg jo heller ikke. Han er stadig hos hende, og

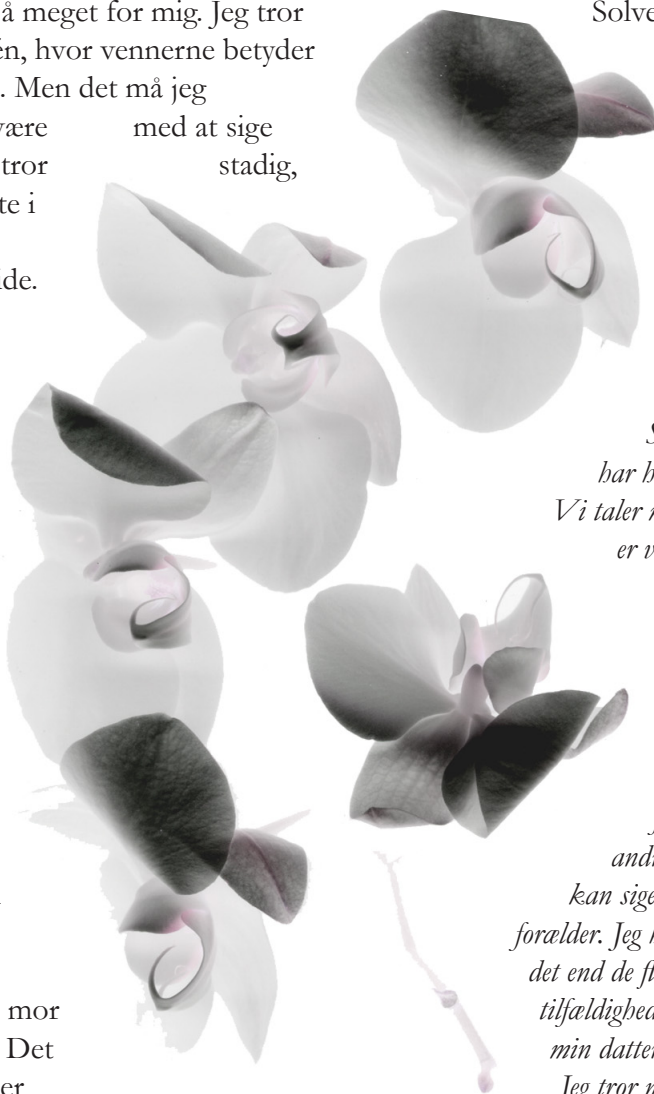
hun behøver aldrig få noget at vide. Faktisk har jeg ikke lyst til, at hun skal vide det. På en måde. Hvis hun fandt ud af det, ville min mor også komme til at vide det. Jeg har lyst til, at det skal være min hemmelighed. Men jeg har på en måde også lyst til, at mor skal vide det – sådan at hun kan se, at nej for fanden, hun ved sgu' ikke alt om mig. Hun tror, hun styrer mig. Det gør hun ikke en skid! Ikke en skid!

Solveg, Sofies mor:

Sofie er den vigtigste i verden for mig. Der er vel dem, der synes at jeg overforkæler hende. Men jeg tror det er bedre at være forkalet end det modsatte. Jeg havde det sørme ikke nemt, da jeg var barn. Det har været meget vigtigt for mig, at Sofie fik alt det, som jeg aldrig har haft.

Vi taler meget sammen. Jeg synes det er vigtigt, at man forstår sit barn – og forståelse kommer af samtale. Jeg har læst meget om børneopdragelse og har oven i købet taget et kursus i psykologi på HF. Nu er det ikke fordi, jeg vil frembæve mig selv i forhold til andre, men jeg synes nu nok man kan sige, at jeg er en slags professionel forælder. Jeg har tænkt meget mere over det end de fleste. Jeg har ikke ladet tilfældighedernes spil bestemme, hvordan min datter skulle opdrages.

Jeg tror noget af det vigtigste er ikke at være fordømmende. Sofie ved, at hun kan tale med mig om alt. Hvis jeg havde reageret fordømmende, hver gang hun kom til mig, ville hun jo ikke tale med mig. Så var det endt med, at der var en del af hendes liv, jeg ikke havde indblik i. I stedet taler vi godt og konstruktivt om tingene.

Andreas tager ud og henter juletræ. Der er en plantage i nærheden, og nogle gange tager jeg med ham. Det er virkelig mærkeligt at tænke på. Andreas og mig i den samme bil som sidste år. Eller er det faktisk en ny? Nå, men mig og Andreas ved siden af hinanden, som om jeg stadig bare var Solvegs datter. I år er det anderledes. Andreas' hånd på mit lår. Måske kører vi op af en lille skovvej, og parkerer bilen mellem træerne. Så skruer vi helt op for varmeanlægget og sidder nøgne i bilen og mærker dens læderbetræk mod huden. Kigger på hinandens nøgne kroppe. Han beundrer mig og siger, jeg er smuk. Bemærker min solbrændthed, og hvor slank jeg ser ud. Med et dybt suk. Han ved jo, at han aldrig helt kan få mig – han er Saras mand, jeg er Solvegs datter, og desuden er jeg alt for ung og smuk til ham - ham med hans hvide, dejagtige mave med de sorte hår. Så elsker vi, til bilens ruder dugger.

Sofies veninde, Jane:

Sofie er enormt voksen. Hun er lidt anderledes end os andre i klassen, måske også fordi hun er så klog. Jeg ved ikke, om hun ser ned på os andre. Det gør hun nok lidt. Jeg synes egentlig det er svært at komme ind på livet af Sofie. Hun er bare dette her perfekte menneske, der hviler i sig selv. Og hun har bare et helt vildt forhold til sin mor. Jeg tror hun må alt. Hvis jeg fortalte min mor, hvor fuld jeg nogle gange har været til fester, tror jeg nærmest hun ville slå hånden af mig. Sofie kan tale med sin mor om alt. De kan også snakke om drenge, og sådan noget med sex.

Da jeg gik i niende, skulle jeg i erhvervspraktik, og så fik mor skaffet mig ind i Andreas' firma. Det var faktisk ret dødsygt. Jeg fik selvfølgelig set, hvordan arkitekter arbejder, men det, jeg blev sat til, var piccolinejobs – og jeg fik jo ikke engang løn. Til gengæld fandt jeg ud af, at jeg syntes godt om Andreas. Jeg tog ham i at kigge på mig ud af

øjnekrogen. Nogle gange rødmede han, når jeg talte til ham. Det var underligt at en voksen mand, der

Lars fra klassen – om Sofie:

Sofie, mand. Wow. Hun kan jo bare det hele. Hun er rimelig vild til matematik og fysik, som vist er de fag hun går mest op i. Men hun er også ret perfektionistisk. Jeg kan huske, lige efter vi var begyndt, hvor hun fik 9 i en prøve. Hun flippede totalt ud. Det var sgu' rimelig overdramatisk. Vi er jo lissom nogle, der bliver glade, når vi får 9! Man kan godt mærke, at hun er vant til at få opmærksomhed hjemmefra.

Hun er ikke rigtig en del af klassen. Altså, hun er da ret populær – hun vil jo være model, og pigerne vil vel være lige som hende, og fyrene... Jeg ved sgu' bare ikke, om jeg gad komme sammen med hende. Hun er jo skide lækker, og totalt kvik. Men det er bare det dér primadonnakompleks – det tror jeg sgu ikke jeg gad. Hun er sådan én, der skal tilbedes.

er over dobbelt så gammel som mig, kunne reagere sådan. Som om jeg havde en eller anden form for magt over ham.

Vi sad i kantinen og spiste frokost. Pludselig var vi alene og sad bare der ved siden af hinanden. Så lagde jeg en hånd på hans lår, sådan, temmelig langt oppe. Et øjeblik troede jeg, at han var blevet vred. Men han blev siddende helt stille, uden at møde mit blik. Til sidst blev jeg utålmodig og rejste mig for at gå. Da jeg vendte ryggen til ham, hørte jeg ham sige mit navn, på sådan en lidt hæs måde: "Sofie".

Jeg gik og lod ham sidde. Jeg nød at høre lyden af mine støvlehæle mod gulvet. Voksant. Jeg vidste, at han var fuldstændig min.

Men næste dag var han afvisende, og så ikke på mig. Det var min sidste dag i praktikken, og da jeg sagde farvel, gav jeg ham et knus. Hans krop var helt hård. Jeg var skuffet. Jeg havde været så sikker.

Om aftenen sendte jeg ham en SMS: "Mød mig på Café Jorden i morgen kl. 16.30."

Jeg var vildt spændt på, om han ville være der. Da jeg kom gående og så ham gennem vinduet, med sin avis, blev jeg næsten helt skuffet. Han kunne have brændt mig af. Men han var der.

Han var meget forvirret: "Jeg ved ikke, hvad du må tænke om mig", sagde han. Det var ret morsomt,

syntes jeg. Men måske også en smule irriterende. Han kunne godt have været lidt mere tjekket og selvsikker. Han mindede mig om drenge på min egen alder. Jeg fik lyst til at provokere ham.

”Hvad har du med til mig?” spurgte jeg. Han så helt blank ud. ”Hvis jeg skal være din elskerinde, skal du give mig gaver”, sagde jeg. ”Smykker og pelse”. Det var mærkeligt. Vi sad bare der og snakkede, men vi havde jo egentlig ikke gjort noget. Endnu. ”Du er så ung”, sagde han. ”Og du er så gammel”, sagde jeg. Vi grinede begge to.

Han ringede igen næste aften og spurgte, om jeg havde travlt. Jeg sagde nej. Da han kom, havde han et lille guldhjerte med. Han hang det om min hals og lukkede kæden, som om han forseglede vores hemmelighed. Jeg har det på nu. Mit guldhjerte.

Når vi kommer tilbage med juletræet, skal det pyntes. Andreas sætter foden på, og så er det ellers kvindernes opgave at dekorere. Oldemor Lise står i køkkenet og laver flæskesteg

og and – der skal være begge dele, for sådan kan kusine Sara bedst lide det. Så bliver der serveret aftensmad, efterfulgt af den obligatoriske dansen rundt om træet til ”Nu er det jul igen”. Det er den eneste sang, vi kan huske. Bagefter er der gaver, og så er det næsten overstået. Julefrokost første juledag, og bagefter hjem.

”Kusine Sara”. Jeg har aldrig kaldt hende tante. Hun er sikkert bange for

at blive mindet om sin alder. Lidt desperat er hun nok. Tænk hvis hun vidste, at hendes mand har en elskerinde på seksten. Tænk hvis min mor vidste det.

Julegaver:

Sofie har købt et silkeslips til Andreas, og et lækkert tørklæde fra Nørgaard på Strøget til Sara. Til sin mor har hun lavet en tegning af en balletdanserinde, som hun har sat i glas og ramme. Hendes mor har sørget for at købe en gave til Oldemor Lise, som er fra dem begge to.